

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoE/9/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4217216626
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4217216626.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v exekučnej veci oprávneného: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zast. Advokátska kancelária Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, proti povinnej: E. Z., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. C. XX, o vymoženie 1.080,34 eura s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo dňa 21. augusta 2018 č. k. 5Er/883/2017-15 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zamietol žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD. (EX 8624/17) o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 243h ods. 1 prvej vety zák. č. 233/1995 Z. z. Zákon Národnej rady Slovenskej republiky o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej ako Exekučný poriadok), § 41 ods. 2 písm. d), § 44 ods. 2 prvej a druhej vety, § 44 ods. 3 Exekučného poriadku účinného do 31. 03. 2017, § 2 písm. a) zák. č. 258/2001 Z. z. Zákon o spotrebiteľských úveroch (ďalej ako Zákon o spotrebiteľských úveroch), § 25 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. Zákon o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách (ďalej Zákon o úveroch a pôžičkách), § 39, § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej ako Občiansky zákonník), § 73 ods. 3 zák. č. 335/2014 Z. z. Zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní (ďalej ako Zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní). Uviedol, že oprávnený sa zápisnicou spísanou u súdneho exekútora dňa 01. 03. 2017 domáhal vykonania exekúcie na vymoženie pohľadávky voči povinnej vo výške 1.080,34 eura s príslušenstvom na základe exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, Bratislava, sp. zn. SRSAspA 01189/15 zo dňa 22. 06. 2016 vydaného rozhodcom Mgr. Richardom Mošaťom, LL.M. Súdny exekútor doručil súdu prvej inštancie dňa 22. 06. 2017 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor predložil spolu so žiadosťou o udelenie poverenia aj žiadosť o aktiváciu pôžičkovej karty Triangel (ďalej aj len ako „zmluvu č. 0031559974 zo dňa 25. 02. 2009“) uzavretú medzi spoločnosťou Consumer Finance Holding, a. s. (predchodca oprávneného) a povinnou, dohodu o uznaní záväzku zo dňa 23. 01. 2014, dotazník zo dňa 23. 01. 2014, ako aj rozhodcovskú zmluvu zo dňa 23. 01. 2014 uzavretú medzi oprávneným a povinnou. Zákonné ustanovenie § 44 ods. 2 a 3 Exekučného poriadku ukladalo povinnosť súdu prvej inštancie ako exekučnému súdu pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie preskúmať súlad exekučného titulu so zákonom. Súladom so zákonom bolo potrebné chápať nielen formálne náležitosti exekučného titulu, ale aj jeho materiálnu vykonateľnosť. Predmetné ustanovenie priznávalo exekučnému súdu právo preskúmať rozhodcovský rozsudok aj z hľadiska hmotného práva. V zmysle predmetného ustanovenia bol exekučný súd v exekučných konaniach, v ktorých je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok

vydaný v spotrebiteľskom spore, vždy povinný skúmať, či sú kumulatívne splnené všetky podmienky v § 44 ods. 3 Exekučného poriadku, a to aj to, či spotrebiteľská rozhodcovská zmluva a rozhodcovský rozsudok spĺňajú podmienky podľa Zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a ak exekučný súd dospel k záveru, že nie je splnená čo i len jedna podmienka z vyššie uvedených, žiadosť o udelenie poverenia musel zamietnuť. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, súd prvej inštancie ako prvé skúmal, či zmluva č. 0031559974 zo dňa 25. 02. 2009, na základe ktorej bol vydaný rozhodcovský rozsudok a dohoda o uznaní záväzku majú spotrebiteľský charakter a či spotrebiteľská rozhodcovská zmluva a rozhodcovský rozsudok spĺňajú podmienky podľa Zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že v predmetnej rozhodcovskej zmluve sa zmluvné strany v čl. 3 bod 1 dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú z dohody o uznaní záväzku uzatvorenej pod zhodným číslom spisu (ACC) ako je uvedené v záhlaví tejto zmluvy, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie budú riešené: a) pred Stálym rozhodcovským súdom, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na Stáлом rozhodcovskom súde: rozhodcovské konanie bude vedené podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu, a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu, pričom účastník rozhodcovského konania môže do 15 kalendárnych dní od doručenia rozhodcovského rozsudku podať Stálemu rozhodcovskému súdu žiadosť o preskúmanie rozhodcovského rozsudku: rozhodcovský rozsudok preskúmava iný rozhodca ustanovený podľa vnútorných pravidiel Stáleho rozhodcovského súdu, b) pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok). V článku 3 bod 2 sa zmluvné strany dohodli, že pokiaľ ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu o rozhodnutie akéhokoľvek sporu, ktorý vznikne z právnych vzťahov uvedených v bode 3.1 tohto článku zmluvy na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozvázovaciú podmienku tejto rozhodcovskej zmluvy: ustanovenie tejto vety sa nepoužije v prípade, ak pred podaním žaloby na všeobecnom súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd vo veci, v ktorej je touto rozhodcovskou zmluvou v súlade s vnútornými predpismi Stáleho rozhodcovského súdu založená právomoc Stáleho rozhodcovského súdu. Súd prvej inštancie mal zato, že vyššie uvedená zmluva č. 0031559974 zo dňa 25. 02. 2009, ako aj dohoda o uznaní záväzku založili záväzkovo právny vzťah medzi oprávneným (resp. právnych predchodcom oprávneného), ktorý pri ich uzatváraní konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti a povinnou, ktorá pri ich uzatváraní nekonala v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Oprávnený teda pri uzatváraní predmetných zmlúv vystupoval z pozície dodávateľa a povinná z pozície spotrebiteľa. V zmysle toho súd prvej inštancie došiel k nespornému záveru, že predmetný založený záväzkový vzťah medzi oprávneným a povinnou je záväzkový vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorý je potrebné posudzovať v kontexte ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z vyššie uvedeného súd prvej inštancie skúmal či spotrebiteľské rozhodcovské konanie prebehlo na základe platne uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy. Uviedol, že rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej písomnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve, ktorá musí mať písomnú formu inak je neplatná, pričom písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva, resp. doložka obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch, ak je dohodnutá telefaxom alebo pomocou iných telekomunikačných zariadení v zmysle § 3 a 4 Zákona o rozhodcovskom konaní v znení účinnom čase uzavretia rozhodcovskej zmluvy. S poukazom na vyššie uvedené súd prvej inštancie, poukazujúc na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR skonštatoval, že exekučný súd bol oprávnený a zároveň povinný riešiť otázku, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe platne uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy, pričom skúmaním platnosti rozhodcovskej zmluvy, resp. doložky súdy v exekučnom konaní nepreskúmavajú vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizujú svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona, t. j. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t. j. či daný exekučný titul nebol vydaný v rozpore so zákonom. Význam takéhoto prieskumu tkvie v tom, že ak exekučný titul bol vydaný orgánom, ktorý k tomu nemal právomoc, ide o rozhodnutie ničotné, nevyvolávajúce žiadne právne účinky. Takéto rozhodnutie potom zákonite nespĺňalo predpoklad materiálnej vykonateľnosti. V zmysle toho bol rozhodcovský rozsudok v spotrebiteľskej veci ako exekučný titul vydaný v rozpore so zákonom, ak rozhodcovská zmluva zakladajúca právomoc rozhodcovského súdu bola uzavretá neplatne (uznesenie najvyššieho súdu SR zo dňa 10. 10. 2012 sp. zn. 6 Cdo 105/2011, sp. zn. 3 Cdo 122/2011, sp. zn. 3 Cdo /146/2011). Súd prvej inštancie bol názoru, že v danom prípade nebolo možné formuláciu rozhodcovskej zmluvy považovať za platnú rozhodcovskú zmluvu. Takto formulovaná rozhodcovská zmluva podľa názoru súdu prvej inštancie spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tým, že znemožňovala spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a ponechávalo ho výlučne na vôli dodávateľa. Spotrebiteľovi bola v danom prípade fakticky odopretá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom v prípade, keď by oprávneným bola podaná žaloba

na rozhodcovský súd. Vznik rozhodcovskej zmluvy vyžadoval individuálne rozhodnutie spotrebiteľa o tom, že si vymieňuje rozhodcovské konanie, a to preukázateľne. Predtlačené poučenie oprávneného v rozhodcovskej zmluve o dôsledkoch uzavretia rozhodcovskej zmluvy súd prvej inštancie nepovažoval za kvalifikované vysvetlenie vážnych dôsledkov rozhodcovského konania, pretože vznik rozhodcovskej zmluvy vyžadoval individuálne rozhodnutie spotrebiteľa o tom, že si vymieňuje rozhodcovské konanie, a to preukázateľne, čo v predmetnej veci podľa názoru súdu prvej inštancie nebolo splnené. Oprávnený si tak v tomto smere dôkazné bremeno nesplnil. Z celkového formátu rozhodcovskej zmluvy (vo forme tlačiva), mal súd prvej inštancie zato, že ide o rovnaký typ zmluvy, aký veriteľ používal pri poskytovaní úverov fyzickým osobám. Predmetná rozhodcovská zmluva bola veriteľom vopred pripravená pre veľký počet dlžníkov, ktorí pri ich uzatváraní nemohli ovplyvniť ich obsah a zmluvné dojednania. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že rozhodcovská zmluva uzavretá medzi oprávneným a povinnou je typizovanou, štandardnou zmluvou, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ nemá možnosť zmeniť ich obsah. Podľa súdu prvej inštancie bol kvalifikačným záverom o tom, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku stav, ak zmluvné podmienky boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo bol aj predmetný prípad (čl. 3 Smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak mala byť právom akceptovaná ako prejav zmluvnej autonómie, musela byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Nakoľko tieto podmienky podľa súdu prvej inštancie neboli splnené a povinná nemala možnosť ovplyvniť obsah zmluvy o pôžičke, dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, ako ani rozhodcovskej zmluvy, nebolo možné považovať rozhodcovskú zmluvu za zmluvnú podmienku dojednanú individuálne. Dôsledkom takto uzavretej rozhodcovskej zmluvy potom bolo, že povinná v skutočnosti ešte pred vznikom akéhokoľvek sporu strácala právo brániť sa voči nárokom veriteľa na riadnom súde v mieste svojho bydliska. Rozhodcovskú zmluvu preto súd prvej inštancie vyhodnotil ako nekalú, postihnutú sankciou absolútnej neplatnosti v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie v závere skonštatoval, že ak v určitej veci nedošlo k uzatvoreniu platnej rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a vydať rozhodcovský rozsudok. Takto vydaný rozsudok nebol vykonateľný resp. spôsobilý exekučný titul. Pri preskúmaní toho, či ide o spôsobilý exekučný titul sa súd prvej inštancie zaoberal najmä otázkou, či bol predložený rozhodcovský rozsudok vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie, resp. či ide išlo o rozhodnutie vykonateľné s formálnej i materiálnej stránky. S poukazom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie zistil, že išlo o nespôsobilý exekučný titul, pretože ho vydal orgán, ktorému neprislúchala právomoc na jeho vydanie. S poukazom na vyššie uvedené, z dôvodu nesplnenia podmienok podľa § 44 ods. 3 Exekučného poriadku, súd prvej inštancie zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

2. Proti tomuto rozhodnutiu podal oprávnený v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie, namietajúc nesprávne právne posúdenie veci a žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Oprávnený uviedol, že sa podrobil všetkým legislatívnym zmenám a pri uzatváraní rozhodcovskej zmluvy s povinnou postupoval prísne podľa právnymi predpismi vymedzených pravidiel, ako aj v súlade s rozhodovacou činnosťou exekučných súdov. Oprávnený kategoricky odmietol domnienku súdu, že rozhodcovská zmluva bola podmienkou uzatvorenia zmluvy, pretože pre takéto konštatovanie súdu nebol žiaden skutkový ani právny základ. Oprávnenému nebolo zrejmé, ako súd k uvedenému záveru dospel a takýto postup súdu považoval za neakceptovateľné hľadanie dôvodov na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom zo súdneho spisu bolo zrejmé, že oprávnený splnil všetky zákonné povinnosti. Oprávnený dal do pozornosti, že povinná mala nielen možnosť predmetnú rozhodcovskú zmluvu nepodpísať, ale v zmysle bodu 3.3 tejto rozhodcovskej zmluvy mohla od nej bez udania dôvodu odstúpiť, čo podľa oprávneného znamenalo, že akákoľvek úvaha súdu o podmienenosti uzatvorenia inej zmluvy rozhodcovskou zmluvou nemá žiadne ani len logické opodstatnenie. Oprávnený uviedol, že rozhodcovská zmluva bola uzatvorená na samostatnom dokumente a bola tak obsahovo, ako aj formálne oddelená od dohody o uznaní záväzku. Zdôraznil, že povinná rozhodcovskú zmluvu podpísala sama a dobrovoľne. Jej podpisom nebolo podmienené poskytnutie úveru. Oprávnený tiež poukázal na skutočnosť, že zmluva na základe ktorej boli povinnej poskytnuté finančné prostriedky bola uzatvorená dňa 23. 02. 2009, pričom rozhodcovská zmluva bola uzatvorená dňa 23. 01. 2014, teda po viac ako štyroch rokoch od poskytnutia finančných prostriedkov. Oprávnený dal do pozornosti, že povinná k podpisu predmetnej rozhodcovskej zmluvy nebola žiadnym spôsobom nútená. Rozsah a text rozhodcovskej zmluvy nebol ani tak rozsiahly, ani tak zložitý, aby jej obsahu nemohla porozumieť.

Rozhodcovská zmluva bola podľa názoru oprávneného formulovaná alternatívne, teda dávala zmluvným stranám na výber, na ktorý rozhodcovský, resp. všeobecný súd sa v prípade sporu obrátia. Možnosť výberu mal nielen dodávateľ, ale aj spotrebiteľ. Vzhľadom na uvedené oprávnenému nebolo zrejmé, z akého dôvodu súd považoval rozhodcovskú zmluvu za neprijateľnú zmluvnú podmienku a práve tak súd nezodpovedal, ako by mala spôsobovať značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Oprávnený odmietol úvahu súdu prvej inštancie o tom, že rozhodcovská zmluva nútila spotrebiteľa podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, poukazujúc na § 3 ods. 6 ZSRK. Vzhľadom na uvedené oprávnený deklaroval, že splnil všetky podmienky stanovené zákonodarcom, a preto nebol dôvod na to, aby exekučný súd považoval uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Takýto postup súdu považoval za neakceptovateľný a neprípustný. Oprávnený zastal názor, že rozhodnutie exekučného súdu je arbitrárne bez akéhokoľvek racionálneho odôvodnenia, nakoľko v predmetnom prípade bola rozhodcovská zmluva uzatvorená na samostatnom dokumente, vo veci rozhodoval spotrebiteľský rozhodcovský súd, ktorý splnil podmienky na udelenie licencie podľa ustanovení ZSRK. V predmetnom konaní oprávnený splnil všetky zákonné náležitosti a napriek tomu súd prvej inštancie hľadal dôvody na neudelenie poverenia na výkon exekúcie. V tomto smere oprávnený poukázal na uznesenia Krajského súdu v Žiline zo dňa 28. 12. 2017 č. k. 8CoE/58/2017-43, Krajského súdu v Nitre zo dňa 28. 01. 2016 sp. zn. 9CoE/265/2015, Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 31. 07. 2018 sp. zn. 41CoSr/6/2018, Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21. 12. 2017 sp. zn. 2CoE/173/2017, Krajského súdu v Žiline zo dňa 25. 08. 2017 sp. zn. 8CoE/39/2017, a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 26. 09. 2011 sp. zn. 3 M Cdo 11/2010. Oprávnený uviedol, že mu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd prislúcha právo, aby vecne príslušný (exekučný) súd priznal jeho nároku ochranu spôsobom a v rozsahu, aký ustanovuje zákon. Rozhodnutie súdu prvej inštancie oprávnený označil za nepresvedčivé, bez jasnej a zrozumiteľnej úvahy súdu pri aplikácii relevantných ustanovení právnych predpisov na konkrétny právny vzťah, ktorý by mal oporu v skutkovom stave vyplývajúcom zo súdneho spisu. Uzavrel, že z odôvodnenia uznesenia vyplýva len to, že jediným porušením povinnosti na strane oprávneného malo byť už len uzatvorenie samotnej rozhodcovskej zmluvy, ku ktorému došlo v súlade so zákonmi Slovenskej republiky a právom Európskej únie.

3. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej ako CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávneným, v neprospech ktorého bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

4. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že exekučné konanie v danej veci začalo dňa 01. 03. 2017, kedy bola pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, PhD. spísaná zápisnica o návrhu na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, IČO: 45744971, sp. zn. SRSAspA 01189/15 zo dňa 22. 06. 2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 30. 01. 2017 a vykonateľnosť dňa 02. 02. 2017. Súdny exekútor doručil súdu prvej inštancie dňa 22. 06. 2017 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spolu s návrhom na vykonanie exekúcie a exekučným titulom, žiadosťou o aktiváciu pôžičkovej karty Triangel, dohodou o uznaní záväzku zo dňa 23. 01. 2014, dotazníkom zo dňa 23. 01. 2014, ako aj rozhodcovskou zmluvou zo dňa 23. 01. 2014. Následne súd prvej inštancie rozhodol napadnutým uznesením.

5. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tieto nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

6. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právny názorom odvolacieho súdu.

7. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31. 03. 2017 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor

žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) a § 39 ods. 4. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne aj vtedy, ak sa navrhuje vykonanie exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorý bol vydaný v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky a vyšlo najavo, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo rozpor s dobrými mravmi. Proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti je prípustné odvolanie.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky už v uznesení z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3 z roku 2012 pod por. č. 46 zaujal stanovisko, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Vychádzal pritom z jednotného názoru súdnej praxe, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie, sa exekučný súd v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zaoberá tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané v súlade so zákonom, t.j. či bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosti, zrozumiteľnosti, a presnosti označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať).

9. Exekučný súd je teda už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie bezpochyby oprávnený posúdiť, či oprávneným označený exekučný titul (ne)bol vydaný k tomu kompetentným orgánom. Význam tohto oprávnenia tkvie v tom, že ak exekučný titul vydal orgán, ktorý k tomu nemal právomoc, ide o rozhodnutie ničotné, nevyvolávajúce žiadne právne účinky. Takéto rozhodnutie nespĺňa predpoklad materiálnej vykonateľnosti (záväznosti) a na jeho základe nemožno preto viesť nútený výkon rozhodnutia. Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami a to, či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. Ak teda právomoc rozhodcovského súdu je závislá od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd má povinnosť v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom, t. j. aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie, je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. januára 2013 sp. zn. 4Co 31/2013).

10. Z vyššie uvedeného možno vyvodiť záver, že exekučný súd, ktorý koná o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ak má pre to dostatok skutkových a právnych poznatkov, je v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávnený už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj bez návrhu (ex offa) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, prislúcha mu právo vyvodiť všetky dôsledky vyplývajúce z príslušných právnych predpisov pre to, aby zmluvná strana nebola uvedenou doložkou viazaná.

11. Nemožno preto konštatovať, že by súd prvej inštancie ako exekučný súd prekročil rámec svojej preskúmvavej činnosti zverenej Exekučným poriadkom, keďže v preskúmvavanej veci bol plne opodstatnený a zákonom podložený postup súdu prvej inštancie, ktorý po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie skúmal, či rozhodcovská zmluva bola

uzavretá platne. Uvedený postup exekučného súdu nebol posudzovaním vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu a nesmeroval k „zrušeniu“ tohto rozhodnutia. Skúmaním platnosti rozhodcovskej zmluvy súd prvej inštancie len realizoval svoje oprávnenie vyplývajúce mu z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t.j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom.

12. K samotnému záveru súdu prvej inštancie v súvislosti s rozhodcovskou zmluvou (jej prijateľnosť, a teda platnosť) odvolací súd dodáva, že v danom prípade došlo k zaviazaniu povinnej na zaplatenie sumy 1.080,34 eura s príslušenstvom rozhodcovským rozsudkom na základe nespĺnenia záväzku povinnej zo zmluvy o splátkovom úvere č. 0031559974 zo dňa 25. 02. 2009, ktorú súd prvej inštancie správne posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu. Okrem toho medzi účastníkmi konania došlo dňa 23. 01. 2014 k dohode o uznaní záväzku. Rovnako tak bola uzatvorená samostatná rozhodcovská zmluva, ktorú povinná podpísala dňa 23. 01. 2014, ako aj vyplnila dotazník dňa 23. 01. 2014.

13. Z rozhodcovskej zmluvy vyplýva, že povinná ju podpísavala v čase, kedy už existoval jej záväzok. Okrem toho z tlačiva vyplýva aj poučenie o rozhodcovskom konaní, a preto sa odvolací súd nemohol stotožniť s názorom súdu prvej inštancie o tom, že rozhodcovský súd založil svoju právomoc na neplatnej rozhodcovskej zmluve. Z rozhodcovskej zmluvy vyplýva, že spotrebiteľ mal možnosť od tejto zmluvy odstúpiť bez uvedenia dôvodu. Naviac, v nadväznosti na povinnou vyplnený dotazník je zrejmé, že táto svojou vôľou vyjadrila, že rozhodcovskú zmluvu chce uzavrieť, ako i to, že v prípade nespĺnenia záväzku je ochotná sa podrobiť rozhodcovskému konaniu. Rozhodcovská zmluva bola taktiež podpísaná obidvoma zmluvnými stranami. Pokiaľ teda právomoc rozhodcovského súdu bola založená na platnom zmluvnom dojednaní, je nesporné, že rozhodcovský rozsudok ako celok bol vydaný v súlade so zákonom a mohol byť spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého oprávnenému voči povinnej vznikol nárok, ktorého vymoženia sa môže v rámci exekúcie domáhať, preto súd prvej inštancie v ďalšom konaní preskúma jednotlivé plnenia v rámci ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a v prípade zistenia, že niektoré z priznaných plnení je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom zamietne v tejto časti žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietne a vo zvyšku vydá poverenie, nakoľko neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách nespôsobujú neplatnosť celej zmluvy, ale len tej časti, v ktorej sú obsiahnuté.

14. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie (§ 391 ods. 1 CSP), v ktorom je súd prvej inštancie právnym názorom vyššie vysloveným viazaný (§ 391 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).